

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. — Έτος Β' Άριθ. 80

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 11 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Έπιστολαί και έπιταγαί άπ' εϋθείας
πρός την Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Όδός Αγίου Κωνσταντίνου 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 8 — Έξωθεν 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 2 — Έξωθεν 3

Γίνονται δεκταί και συνδρομαί με πιστωτικήν
άρθροφύλλων, καθορισμένην
ϋπό των έγγραφόμενων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Γκαρντένια» (Αθήναι)

Χρώμα έπιδερμίδος: μελαχροινόν. Μά-
τια: μαύρα. Μαλλιά: μαύρα. Άνάστημα
1 μ. 69. Έτών 18.

«Χρυσάνθεμον» (Αθήναι)

Χρώμα έπιδερμίδος: ροδόχρουν. Μά-
τια: γαλανά. Μαλλιά: ξανθά. Άνά-
στημα 1 μ. 70. Έτών 19.

Αι ωραιότεραι Έλληνίδες

Σειρά 3η

Καταποντίζομαι μέσα εις τόν ωκε-
ανόν των ψηφοδελτίων! Η προθυ-
μία με την οποίαν μετέχουν της ψη-
φοφορίας οι αναγνώσται, δ ένθουσια-
σμός, δ οποίος διαπνέει τά γράμματά
των και ή προσοχή των περί την έκ-
λογήν της ωραιότερας του κάθε φύλ-
λου άποτελοειν μίαν μεγάλην ήδικήν
ϊκανοποίησιν διά την «Σφαίραν».

Ίδιαίτερος εις τόν καθένα ν' ά-
παντώ περί της λήψεως του ψηφο-
δελτίου του, εινε έντελώς άδύνατον.
Έπαναλαμβάνω μόνον δι της ψη-
φοφορίας δύναται νά μετασχη κάθε
αναγνώστρια και κάθε αναγνώστης
της «Σφαίρας» (δέν χρειάζεται νά
εινε συνδρομητής) είτε ϋπό ψευδών-
υμων, είτε ϋπό τό πραγματικόν όνο-
μα' άρκεί νά άποκόψη και νά μοϋ
άποστείλη συμπληρωμένον τό κατω-
τέρω δελτίον. Και δι, μέχρις είδο-
ποιήσεώς μου, δι έληξεν ή προθε-
σμία, γίνονται δεκτά και ψηφοδέλ-
τια των προηγουμένων φύλλων. Είς
δσοους και πάλη μοϋ παραπονούνται
διά τόν άκρωτηριασμόν της «Σφαί-
ρας» με την άποκοπήν του ψηφο-
δελτίου έπαναλαμβάνω δι τό κακόν
εινε άναπόρρητον' ούτε εις τό πε-
ριθώριον εινε δυνατόν νά δημοσιευ-
θῆ τό ψηφοδέλιον, ούτε τίποτε άλλο
νά γίνη. Γι' αυτό παρακαλώ τούς
ψηφοφορούντας ν' άποκόπτουν και
μοϋ άποστέλλουν αυτοίσια τά ψηφο-
δέλτια, διότι τά άντιγεγραμμένα εινε
άπαράδεκτα.

Έπίσης διά τούς δυσκόλους έπα-
ναλαμβάνω δι αι δημοσιευόμεναι
εινε πραγματικά καλλοναί, άδικούν-
ται όμως πολύ από την έλλειψιν τε-
λειοτέρων διά την εμφάνισιν των τε-
χνικών μέσων.

Έλαβα τός φωτογραφίας σας διδως
Άγριολοβλόνδο και Νίτσα Χρυσάκη.
Θά ύποβληθούν εις την έπιτροπήν
συμπληρωματικώς. Έλαβα τās λε-
πτομερείας των χροακτηριστικών
σας, δις Μαίρη Β. Έϋχαριστώ.
Η Δις ΝΟΡΑ

(3) ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ (3)

*Εκ των δημοσιευθεισών εις τό δπ' άρ. 80 φύλ-
λον της «Σφαίρας» προτιμώ την ϋπό τό ψευδών-
υμον

Τρόπος διαμονής

Υπογραφή

«Μαργαρίτα» (Μεγλήνη)

Χρώμα έπιδερμίδος: λευκόν ϋποροδι-
νον. Μάτια: καστανά βαθεία. Μαλλιά:
καστανά άνοικτά. Άνάστημα 1 μ. 69.
Έτών 19.

«Καμέλια» (Αθήναι)

Χρώμα έπιδερμίδος: σιτόχρουν. Μά-
τια: πολύ μαύρα. Μαλλιά: επίσης
μαύρα. Άνάστημα 1 μ. 36. Έτών 20.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ Μ' ΕΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΝ - ΝΟΥΜΑΝΤΗΝ

Επεξηγήσεις της επιστήμης του.— Πώς εργάζεται.— Διάφοροι προφητείας του.— Η δύναμις της ύποβολης.— Ο ύπνωση.— Προγνωστικά.— Τα θαύματα των φαντασμών.

Η ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΟΣ

Πρό μηνός περίπου ή φίλη Πυθία ή; «Σφαιράς» εδημοσίευσεν δύο κομμάτια περί της Συγχρόνου Μαγείας, μεταφράσασα τας συνεντεύξεις τας οποίας πολλοί εκ των μάγων των Παρισίων έδωκαν εις ένα δημοσιογράφον.

«Εστότε μου εγεννήθη ή σκέψις:— Υπάρχει καί ευδοκίμησι ή μαγεία εις την Ελλάδα;— Ανεξαρτήτως των διαφορών ασφαλισμένων οι οποίοι επαγγέλλονται τόν μάγον, υπάρχουν πραγματικοί μάγοι εις τας Αθήνας;—

«Αλλ' εις ένα δημοσίον άφορία δέν επιτρέπονται. Το ζήτημα έπρεπε να διευκρινισθί. Καί ετέθην επί τού έργου. Ήνοιξα τους ρώθιανός μου—λαγονικά δέν μās λέγουσιν ουχιά;— καί όσφρανθήν. Όσφρανθήν ύπνωτιστάς, όσφρανθήν τραπέζικα, χαρτογράφους, μαγιστράς καί διάφορα άλλα, αλλ' αί λέξεις «μαγός» καί «μαγεία» έπ' ούδενί λόγω έγνωσαν να πληξούν την άκοινη μου. Είνε, βλέπετε, μερικά πράγματα τα όποια δέν λέγονται, ψευδορίζονται μετ' άκρας μυστικοπαθείας από υθεί σε αεί. «Αλλ' έπί τέλους ήκουσα πρό ήμερών από τού στόμα γνωστής μου κυρίας την πολυκόρητον λέξιν:—

— Μου τάδε ο Μάγος;—

— Πώς μαγός, κυρία μου;—

— Καί έμαθα ότι εις την όν Φερρών 12, εις τού βαθός μιάς μάγισσας ύπάρχει ένας Μάγος.—

— Πραγματικός μαγός;—

— Πραγματικός.

Γραφώ με ανετίηλον μελάνην την διεύθυνσίν σου εις τού μνημονικον μου, έρωτώ καί άλλας γνωστάς μου περί ύμού καί περί θύμασι ότι εινε πιστώσιος μεταξύ τού γυναικόκοσμου. Ετι 10 έρωτήσεσιν αί δυο μόνον δέν τον ήξευαν. Άρα έκρατούσα καλά τού ύποκειμένου μου.

Δίχως να έχω περισσότερον καιρόν, ηρώτω κατω από τού ψακί μου, παρλιμαβάνω δια πάν ένδεδυμένον την αιώνα μαγκούρα μου, καί τή βοήθειαν ένος μονίπου κυλού ασθμαίνον προς την όσον Φερρών...—

Φάσκω. Ίδου ή μάγισσα.

«Ελλείπει ήλεκτρικόν κώδικον άνοίγω μόνοσ μου την πόρταν. Μία άπέραντος αήθ εκτείνεται πρό των όφθαλμών μου, εις τού μέσον της όπείας ένα ευρωζώνον τσαντιρι. Τούτο με πειθεί ότι, διά να εινε κανείς μαγός, δέν παύει να εινε καί άνθρώπος έων αναγκών διόλης δρομιά... Είς τού βάθος ένα σπιακί, φρεσκοφρεστωμένο, εις τρία ένα παραισιζεν διαμάτια χωρισμένα.

Ιεροχωφί γυναικός. Ένας τοικαμπικός εμφανίζεται. Αποκαλύπτουσι ευσεβάσιος—σκεπτήε— πιθάνων να ήτο μαγοπούλο έκκυλοπόμενον—καί έρωτώ:—

— Έδώ κάθεται κα-ποίος μάγος;—

— Ναι, ό κα' Αναστάσιος.

— Μουχί να τον ίδω;—

— Όχι τάδε άπόσως, γιατί λείπει έξω. Θα έλθω όμως σε λίγη ώρα... αν θέλετε να περιμένετε...—

Ν. περιμένο! Ούτε μέχρι συντελείας τών αιώνων δέν θα τού έκουτούσα από εκεί πού τον ίδω.

Εισέρχουσι εις τού σαλονιά—αίθουσα άναμονής—κοιτών καί έγκαθιδρόμουσι κατά τού δυνάτον άνεσιωτερον εις ένα καναπέν, Ένα βλέμμα εις τού, τοίχους τίποτε τού έξιπρεστικού. Ύπερθεσ του κρεββατίου ένα καρυφύλλι, λευκάκια παλαιών ήρωικών ήμερών, εικονίσματα καί ένα νικελίνον κοίμων τοκουράκι. Όλόγυρα φωτογραφία, άτε ε σοι φωτογραφία, ολιγνευσία ένθύμια. Αχζίζω ν' άπογοητεύωμαι. Τι διάβολο! Ούδε ένα συμβολόν μυστηριώδες; Ένα κορινθιακόμον χειρόγραφον με μεγάλα γράμματα κινεί την προσοχήν μου. Να εινε αυτό πού μ' ένδιωφέρει; Προσαρμόζω την μάτην μου εις τά μυστικά γυαλιά καί διαβαζώ:—

«Το μυστικόν των Χινουμισσών...» Καί παρατρέπω τού κορινθιακόμον χειρόγραφον άγωνίζεσιν να με πείθω ότι προκειται περί «θαυμασίας κρήμας, μοναδικής διά την φυσικάδα τού προσώπου... κλπ.» Τό πιστεύω έξ όλης ψυχής, αλλά δέν μου χρειάζεται.

Ένα βλέμμα εις τους άναμένοντασ συντεσκέπια μου. Διάβολο! Σάν μυτγα μέσα εις τού γάλα ειμί. Γύρω μου όλο κυρία, δεσποινίδες, αλλ' άπόγονος τού πάβερου Άδουμ ούδεις άλλος έκτός έμού Έχει γούστο να μη δέχεται άρρενας! Έν άνάγκη θα μεταμφισθώ καί εις γυναίκα.

Καί επιδόμασι εις τού ψρεμνα λόγων.

— Περιέργον! Πώς δέν εινε εδω αύτή την ώρα; κάνο.

— Θα τόν εκάλεσαν άπροσώτως σε κανένα σπίτι, ίπαντά εις άλλην διά να τού άκουσω έ, ώ μία κυρία με την γυαλάδα των αιδερομαίων εις τού βλέμμα.

— Κάνει έπισκέψεις καί κατ' οίκου;—

— Βέβαια, όλο τού προσι πηγαίνεσιν στα σπίατια καί τού άπόγευμα δέχεται εδω, με πληροφροει ή διπλανή μου κυρία με τόν μαθρον κυκλον τού ύστερισμού εις τά μάτια. Φαίνεται όμως ότι θα τόν έάλεσαν ξαφνικά, γιατί καθώς έρχόμουν είδα ένα αυτοκίνητο να φεύγη.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

Καί άναμένομον μετ' ατανούσεσ.

Τό μάτι μου γυαίσα καί τού αύτι μου άκουσικόν μικροσκοπόν. Μία ένα δεσποινίς εισέρχεται, ψηλή, άδύνατη. Η κυρία με την γυαλάδα εις τά μάτια την γνωρίζει, χαίρετόνται καί άρχίζουσ συνομιλία γαλλιστί.

— Μπε, μπρέ! εστί!... αυτοκίνητα... τά πράγματα εινε περισσότερο σομαρα από όσον έπεριμένοσ.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΑΝΝΟΥΑΣ

Η Άννούα σαν επαρχιώτισσα πού ήταν δ-ταν ήλθε στις Αθήνας σκεπτικόν οδ όλες της βιτίνες τών έμπορικόν κ' έδαφρασε τα ό-ραία πράγματα πού έβλεπε, γιατί πρέπει να ξεύρετε ότι ή Άννούα ήταν τύπος καί ύπο-γραμμός γυναικός καί συζύγιος, μόνο πού της άρεσαν πολύ τά λούσα καί τά στολίδια. Ένα άπόγευμα ή Άννούα είχε σταματήσει πάλι μπροστά στη βιτρίνα ένος μεγάλου άδουμαν-τοποιλείου καί έκείταξε άχρότητα ένα κομ-πότατο βαρύντικο παντατίφ. Τί ευτυχία να μπορούσε να τ' άγοράσει. Πού όμως τόσα πολλά χρήματα! Ο καμένος κυρ-Πέτρος, ό άνδρας της, με τού συμβολαιογράφου πού είχε στην επαρχία, τά έφερε με βόλτα όσα να περνούσιν σαν καλοί νοικοκυρτές, δέν τού έπερίσεσαν όμως λεπτά για πολύτιμα κοσμή-ματα. Καί ή καμένη ή Άννούα έκείταξε τού παντατίφ λυπημένη, γιατί δέν ήπληξε τροπος να τού άγοράσει. Η Θεία Πρόνοια όμως πάντα βοηθεί τους καλούς ανθρώπους καί ή Θεία Πρόνοια έπλησίασε έκείνο τού άπόγευμα την Άννούα υπό μορφήν ένος κομπού καί βέ-βαια πολύ πλουσίον νέου, ό όποιος της έπι-θύρισε σιγάνα: «Σάς άρέσει αύτο τού παντα-τίφ;» Η Άννούα ξαφνίστηκε, δέν πό-τερος όμως να μήν έπιβεβαιώσει ότι πράγματι της άρεσε πολύ. «Και θα σάς πηγαίνω θα-μνάσ;» έπρόσθεσε ό άγνωστος νέος κολακευ-τικά. Η Άννούα ντροπισίστηκε καί έπήρε δρόμο. Ασηρημένη έπρόβησε για τού Ζακπειου. Όμως έκεί όταν εκάθισε μηχανικός σ' ένα παγκάκι με έκπληξιν της μεγάλης είλε τόν ύδον νέο να κάθεται δίπλα της. Σιγά-σιγά άρχισε ή κουβεντολα καί στο τέλος κατέληξε να δώ-σουν ραντεβού με την ύπόσχεσιν πως θα της έφερε τού παντατίφ. Η Άννούα έδίστασε λιγάκι, μα στο τέλος συλλογίστηκε: «Δέ βα-ρούσαι... παίρνω τού παντατίφ καί ύστερα τού πολύ να πάω άλλη μία σοφά μοζύ του. Πού θα με ξαναϊδύ, αφού σε λίγες ήμέρες φεύ-γουμε για την επαρχία!»

Η Άννούα σαν επαρχιώτισσα πού ήταν δ-ταν ήλθε στις Αθήνας σκεπτικόν οδ όλες της βιτίνες τών έμπορικόν κ' έδαφρασε τα ό-ραία πράγματα πού έβλεπε, γιατί πρέπει να ξεύρετε ότι ή Άννούα ήταν τύπος καί ύπο-γραμμός γυναικός καί συζύγιος, μόνο πού της άρεσαν πολύ τά λούσα καί τά στολίδια. Ένα άπόγευμα ή Άννούα είχε σταματήσει πάλι μπροστά στη βιτρίνα ένος μεγάλου άδουμαν-τοποιλείου καί έκείταξε άχρότητα ένα κομ-πότατο βαρύντικο παντατίφ. Τί ευτυχία να μπορούσε να τ' άγοράσει. Πού όμως τόσα πολλά χρήματα! Ο καμένος κυρ-Πέτρος, ό άνδρας της, με τού συμβολαιογράφου πού είχε στην επαρχία, τά έφερε με βόλτα όσα να περνούσιν σαν καλοί νοικοκυρτές, δέν τού έπερίσεσαν όμως λεπτά για πολύτιμα κοσμή-ματα. Καί ή καμένη ή Άννούα έκείταξε τού παντατίφ λυπημένη, γιατί δέν ήπληξε τροπος να τού άγοράσει. Η Θεία Πρόνοια όμως πάντα βοηθεί τους καλούς ανθρώπους καί ή Θεία Πρόνοια έπλησίασε έκείνο τού άπόγευμα την Άννούα υπό μορφήν ένος κομπού καί βέ-βαια πολύ πλουσίον νέου, ό όποιος της έπι-θύρισε σιγάνα: «Σάς άρέσει αύτο τού παντα-τίφ;» Η Άννούα ξαφνίστηκε, δέν πό-τερος όμως να μήν έπιβεβαιώσει ότι πράγματι της άρεσε πολύ. «Και θα σάς πηγαίνω θα-μνάσ;» έπρόσθεσε ό άγνωστος νέος κολακευ-τικά. Η Άννούα ντροπισίστηκε καί έπήρε δρόμο. Ασηρημένη έπρόβησε για τού Ζακπειου. Όμως έκεί όταν εκάθισε μηχανικός σ' ένα παγκάκι με έκπληξιν της μεγάλης είλε τόν ύδον νέο να κάθεται δίπλα της. Σιγά-σιγά άρχισε ή κουβεντολα καί στο τέλος κατέληξε να δώ-σουν ραντεβού με την ύπόσχεσιν πως θα της έφερε τού παντατίφ. Η Άννούα έδίστασε λιγάκι, μα στο τέλος συλλογίστηκε: «Δέ βα-ρούσαι... παίρνω τού παντατίφ καί ύστερα τού πολύ να πάω άλλη μία σοφά μοζύ του. Πού θα με ξαναϊδύ, αφού σε λίγες ήμέρες φεύ-γουμε για την επαρχία!»

Η Άννούα σαν επαρχιώτισσα πού ήταν δ-ταν ήλθε στις Αθήνας σκεπτικόν οδ όλες της βιτίνες τών έμπορικόν κ' έδαφρασε τα ό-ραία πράγματα πού έβλεπε, γιατί πρέπει να ξεύρετε ότι ή Άννούα ήταν τύπος καί ύπο-γραμμός γυναικός καί συζύγιος, μόνο πού της άρεσαν πολύ τά λούσα καί τά στολίδια. Ένα άπόγευμα ή Άννούα είχε σταματήσει πάλι μπροστά στη βιτρίνα ένος μεγάλου άδουμαν-τοποιλείου καί έκείταξε άχρότητα ένα κομ-πότατο βαρύντικο παντατίφ. Τί ευτυχία να μπορούσε να τ' άγοράσει. Πού όμως τόσα πολλά χρήματα! Ο καμένος κυρ-Πέτρος, ό άνδρας της, με τού συμβολαιογράφου πού είχε στην επαρχία, τά έφερε με βόλτα όσα να περνούσιν σαν καλοί νοικοκυρτές, δέν τού έπερίσεσαν όμως λεπτά για πολύτιμα κοσμή-ματα. Καί ή καμένη ή Άννούα έκείταξε τού παντατίφ λυπημένη, γιατί δέν ήπληξε τροπος να τού άγοράσει. Η Θεία Πρόνοια όμως πάντα βοηθεί τους καλούς ανθρώπους καί ή Θεία Πρόνοια έπλησίασε έκείνο τού άπόγευμα την Άννούα υπό μορφήν ένος κομπού καί βέ-βαια πολύ πλουσίον νέου, ό όποιος της έπι-θύρισε σιγάνα: «Σάς άρέσει αύτο τού παντα-τίφ;» Η Άννούα ξαφνίστηκε, δέν πό-τερος όμως να μήν έπιβεβαιώσει ότι πράγματι της άρεσε πολύ. «Και θα σάς πηγαίνω θα-μνάσ;» έπρόσθεσε ό άγνωστος νέος κολακευ-τικά. Η Άννούα ντροπισίστηκε καί έπήρε δρόμο. Ασηρημένη έπρόβησε για τού Ζακπειου. Όμως έκεί όταν εκάθισε μηχανικός σ' ένα παγκάκι με έκπληξιν της μεγάλης είλε τόν ύδον νέο να κάθεται δίπλα της. Σιγά-σιγά άρχισε ή κουβεντολα καί στο τέλος κατέληξε να δώ-σουν ραντεβού με την ύπόσχεσιν πως θα της έφερε τού παντατίφ. Η Άννούα έδίστασε λιγάκι, μα στο τέλος συλλογίστηκε: «Δέ βα-ρούσαι... παίρνω τού παντατίφ καί ύστερα τού πολύ να πάω άλλη μία σοφά μοζύ του. Πού θα με ξαναϊδύ, αφού σε λίγες ήμέρες φεύ-γουμε για την επαρχία!»

Η Άννούα σαν επαρχιώτισσα πού ήταν δ-ταν ήλθε στις Αθήνας σκεπτικόν οδ όλες της βιτίνες τών έμπορικόν κ' έδαφρασε τα ό-ραία πράγματα πού έβλεπε, γιατί πρέπει να ξεύρετε ότι ή Άννούα ήταν τύπος καί ύπο-γραμμός γυναικός καί συζύγιος, μόνο πού της άρεσαν πολύ τά λούσα καί τά στολίδια. Ένα άπόγευμα ή Άννούα είχε σταματήσει πάλι μπροστά στη βιτρίνα ένος μεγάλου άδουμαν-τοποιλείου καί έκείταξε άχρότητα ένα κομ-πότατο βαρύντικο παντατίφ. Τί ευτυχία να μπορούσε να τ' άγοράσει. Πού όμως τόσα πολλά χρήματα! Ο καμένος κυρ-Πέτρος, ό άνδρας της, με τού συμβολαιογράφου πού είχε στην επαρχία, τά έφερε με βόλτα όσα να περνούσιν σαν καλοί νοικοκυρτές, δέν τού έπερίσεσαν όμως λεπτά για πολύτιμα κοσμή-ματα. Καί ή καμένη ή Άννούα έκείταξε τού παντατίφ λυπημένη, γιατί δέν ήπληξε τροπος να τού άγοράσει. Η Θεία Πρόνοια όμως πάντα βοηθεί τους καλούς ανθρώπους καί ή Θεία Πρόνοια έπλησίασε έκείνο τού άπόγευμα την Άννούα υπό μορφήν ένος κομπού καί βέ-βαια πολύ πλουσίον νέου, ό όποιος της έπι-θύρισε σιγάνα: «Σάς άρέσει αύτο τού παντα-τίφ;» Η Άννούα ξαφνίστηκε, δέν πό-τερος όμως να μήν έπιβεβαιώσει ότι πράγματι της άρεσε πολύ. «Και θα σάς πηγαίνω θα-μνάσ;» έπρόσθεσε ό άγνωστος νέος κολακευ-τικά. Η Άννούα ντροπισίστηκε καί έπήρε δρόμο. Ασηρημένη έπρόβησε για τού Ζακπειου. Όμως έκεί όταν εκάθισε μηχανικός σ' ένα παγκάκι με έκπληξιν της μεγάλης είλε τόν ύδον νέο να κάθεται δίπλα της. Σιγά-σιγά άρχισε ή κουβεντολα καί στο τέλος κατέληξε να δώ-σουν ραντεβού με την ύπόσχεσιν πως θα της έφερε τού παντατίφ. Η Άννούα έδίστασε λιγάκι, μα στο τέλος συλλογίστηκε: «Δέ βα-ρούσαι... παίρνω τού παντατίφ καί ύστερα τού πολύ να πάω άλλη μία σοφά μοζύ του. Πού θα με ξαναϊδύ, αφού σε λίγες ήμέρες φεύ-γουμε για την επαρχία!»

Η Άννούα σαν επαρχιώτισσα πού ήταν δ-ταν ήλθε στις Αθήνας σκεπτικόν οδ όλες της βιτίνες τών έμπορικόν κ' έδαφρασε τα ό-ραία πράγματα πού έβλεπε, γιατί πρέπει να ξεύρετε ότι ή Άννούα ήταν τύπος καί ύπο-γραμμός γυναικός καί συζύγιος, μόνο πού της άρεσαν πολύ τά λούσα καί τά στολίδια. Ένα άπόγευμα ή Άννούα είχε σταματήσει πάλι μπροστά στη βιτρίνα ένος μεγάλου άδουμαν-τοποιλείου καί έκείταξε άχρότητα ένα κομ-πότατο βαρύντικο παντατίφ. Τί ευτυχία να μπορούσε να τ' άγοράσει. Πού όμως τόσα πολλά χρήματα! Ο καμένος κυρ-Πέτρος, ό άνδρας της, με τού συμβολαιογράφου πού είχε στην επαρχία, τά έφερε με βόλτα όσα να περνούσιν σαν καλοί νοικοκυρτές, δέν τού έπερίσεσαν όμως λεπτά για πολύτιμα κοσμή-ματα. Καί ή καμένη ή Άννούα έκείταξε τού παντατίφ λυπημένη, γιατί δέν ήπληξε τροπος να τού άγοράσει. Η Θεία Πρόνοια όμως πάντα βοηθεί τους καλούς ανθρώπους καί ή Θεία Πρόνοια έπλησίασε έκείνο τού άπόγευμα την Άννούα υπό μορφήν ένος κομπού καί βέ-βαια πολύ πλουσίον νέου, ό όποιος της έπι-θύρισε σιγάνα: «Σάς άρέσει αύτο τού παντα-τίφ;» Η Άννούα ξαφνίστηκε, δέν πό-τερος όμως να μήν έπιβεβαιώσει ότι πράγματι της άρεσε πολύ. «Και θα σάς πηγαίνω θα-μνάσ;» έπρόσθεσε ό άγνωστος νέος κολακευ-τικά. Η Άννούα ντροπισίστηκε καί έπήρε δρόμο. Ασηρημένη έπρόβησε για τού Ζακπειου. Όμως έκεί όταν εκάθισε μηχανικός σ' ένα παγκάκι με έκπληξιν της μεγάλης είλε τόν ύδον νέο να κάθεται δίπλα της. Σιγά-σιγά άρχισε ή κουβεντολα καί στο τέλος κατέληξε να δώ-σουν ραντεβού με την ύπόσχεσιν πως θα της έφερε τού παντατίφ. Η Άννούα έδίστασε λιγάκι, μα στο τέλος συλλογίστηκε: «Δέ βα-ρούσαι... παίρνω τού παντατίφ καί ύστερα τού πολύ να πάω άλλη μία σοφά μοζύ του. Πού θα με ξαναϊδύ, αφού σε λίγες ήμέρες φεύ-γουμε για την επαρχία!»

Η Άννούα σαν επαρχιώτισσα πού ήταν δ-ταν ήλθε στις Αθήνας σκεπτικόν οδ όλες της βιτίνες τών έμπορικόν κ' έδαφρασε τα ό-ραία πράγματα πού έβλεπε, γιατί πρέπει να ξεύρετε ότι ή Άννούα ήταν τύπος καί ύπο-γραμμός γυναικός καί συζύγιος, μόνο πού της άρεσαν πολύ τά λούσα καί τά στολίδια. Ένα άπόγευμα ή Άννούα είχε σταματήσει πάλι μπροστά στη βιτρίνα ένος μεγάλου άδουμαν-τοποιλείου καί έκείταξε άχρότητα ένα κομ-πότατο βαρύντικο παντατίφ. Τί ευτυχία να μπορούσε να τ' άγοράσει. Πού όμως τόσα πολλά χρήματα! Ο καμένος κυρ-Πέτρος, ό άνδρας της, με τού συμβολαιογράφου πού είχε στην επαρχία, τά έφερε με βόλτα όσα να περνούσιν σαν καλοί νοικοκυρτές, δέν τού έπερίσεσαν όμως λεπτά για πολύτιμα κοσμή-ματα. Καί ή καμένη ή Άννούα έκείταξε τού παντατίφ λυπημένη, γιατί δέν ήπληξε τροπος να τού άγοράσει. Η Θεία Πρόνοια όμως πάντα βοηθεί τους καλούς ανθρώπους καί ή Θεία Πρόνοια έπλησίασε έκείνο τού άπόγευμα την Άννούα υπό μορφήν ένος κομπού καί βέ-βαια πολύ πλουσίον νέου, ό όποιος της έπι-θύρισε σιγάνα: «Σάς άρέσει αύτο τού παντα-τίφ;» Η Άννούα ξαφνίστηκε, δέν πό-τερος όμως να μήν έπιβεβαιώσει ότι πράγματι της άρεσε πολύ. «

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΓΡΙΟΤΡΑΓΩΣ

Δ. Κ. ΒΟΥΤΥΡΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Πήγε μέσα. Είχαν κομματιασμένο τον αγριότραγο. Σωροί κρεάτων ύψωνονταν σε πλατέες.

Ενας γέρος με σκούρα, μακρὰ πουκαμιά και με ζώνη στη μέση, του χανιού άνθρωπος, το κοβε με τέχνη...

Η κεφαλή ήταν χωριστά σ' ένα πιάτο. Το τραπέζι ήταν έτοιμο και στρωμένο.

Ψυχλές άρχισαν να πέφτουν απ' τα θολά τα σύννεφα. Η γη μύρισε, και τα λουλούδια σά να αναστενάζανε, να φώναζαν με τη γλυκειά φωνή τους τη μυροδατή, γλυκύτατη τον άερα απ' ευθείας...

Τα κρέατα μοιραστήθηκαν και άρχισαν να τρώνε.

Το παιδί το ξυπόλυτο με τα δίχρωμα μαλλιά, ξανθά και καστανά, έφερε τρέχοντας την όα το κρασί γεμάτο.

Και η βροχή είχε στρώσει, έπεφτε λεπτή-λεπτή στο χώμα, ίσια σα βελόνες, μύρισε βελόνες, που το άλλαζανε το χρώμα... Και οι σύννεφοι τρώγανε, πινανε, ενώ από πάνω τους άκουγαν τη βροχή να τυμπανίζει στη λαμαρίνηνα σκεπή σα να κομπάνιασε το σκοπό που κάθε τόσο τραγουδούσε ή βροντοειδή φωνή του κεραυνού...

Ποιος θα φάει το κεφάλι; άκούστηκε η φωνή ενός από τους συντροφους.

— Δέν το θέλω γώ!... — Ούτε γώ!... — Δέ μπορώ! — Το πήρα σέ κακό! — Μωρέ ναεις! — Δέ μ' άρσους, νομίζω πώς εινε ανθρώπινο!

Ο Μαλέας έτρεξε τα δόντια του σιγά. — Έγώ το θέλω! ελεπε. — Μωρόβο, Μαλέα! — Ο, τι νάνε, η ανθρώπινο η αγριότραγου, έγω θα το φας! ελεπε με το νου του, και άς πάρα τα κακά του!

Και το πήρε. Ο γέρος τότε άνοιξε και δέ δυσκολευτηκε να φάει το μυαλό. Οι άλλοι έπινα, γελούσαν, αυτός προσπαθούσε, χωρίς να μιλά, να σβήσει τις σκέψεις που τον ένοχλούσαν, με το κρασί.

Σέ λίγο ένα τραγουδί βγήκε απ'ένος το στόμα. Και η βροχή είχε πάψει. Ο κήπος του χανιού, το χώμα του βρεμμένο, η αήλη στολισμένη με λιμνίτσες. Ο ουρανός μισανοιγμένος, που απ' ένα θνογιμά του ο ήλιος έχυνε πλημμυρά φως.

Τα φυτά, οι φραγκοπαπαρούνες σά ναχαν κλαίει και τότε μόλις νάνε σταματήσει το κλάμμα, είχανε σταγόνες πλήθος σά πλατιά τους φύλλα, σταγόνες που τρέμανε σέ κάθε κίνηση μικρή, πούδινε σά φύλλα ο άέρας.

Κοιμήθηκε ένα βαρύ ύπνο, αλλά γεμάτον όνειρα. Έβλεπε γυναίκες, γυναίκες με κόκκινα χείλια και άνοιχτους λαμύρες και σέ στάση προκλητική, να του δύνουν τα χείλια τους να φιλήη. Ελεος το φίλο του το Φιλιάτη άνε πάνω σ' ένα δέντρο ψηλό και να κάρη το Χότζα, φωνάζοντας μάλη του τη δύναμη τα λόγια ποδξε άκούσει ο Μαλέας σ' ένα ταξέδι του στην Τουρκία, να λένε οι Χοτζάδες απ' το Μιναρέ.

Ξύπνησε, ενώ έβλεπε πώς έκανε έρωτα σέ μια γυναίκα με πολύ-πολύ κόκκινα μάγουλα, που όταν πήγε να τα φιλήση, τάδε μαύρα από βροχία, κάρβουνο και σκόνη.

Έμεινε λίγο και σκεπτόταν τα όνειρα. Έστειτα, καθώς γνυνόταν, άρχισε να νάχη τον άεαυτό του και τρώμαξε ποδξε νάχη επιθυμία να τρέψη πίσω από κόρες με ύγρα μάτια και χείλια να διψούνε φίλημα. Όταν πάλι ελεος τον ουρανό καθαρό χωρίς σύννεφο με τον ήλιο στή μέση να λάμκει, κατόπιν, πάλι του φάνηκε να 'δε νάχη επιθυμία να ηρήση σάν εϋθύμο κατόπι.

Και όμως δίχως να σκεφτεί, έφερε το χέρι του γέρο στή μέση της κυρά Τούλας της σπιτουκοκράς του, μανής σεδόν γρηάς.

— Καλέ τί έπαδεις σήμερα; του 'πε αυτή. Τώρα αυτός τρώμαξε πίο πολύ. — Έχει γοδστο νάνε αλήθεια δ, τι ελεος ο Φιλιάτης! ελεπε με το νου του.

Στό δρόμο πάλι, που έβλεπε τις κόρες και αίσθανόνταν επιθυμία να τρέψη κοντά τους, ταραζόταν. Άλλα περισσότερο ταραζήκε, που έσφηνικά νόμιζε πώς ανεκάλυψε νάχη επιθυμία να φιλήση μια από τις κόρες...

φαίνονται ώρες. Και οι μὲν νέες νὰ του φαίνονται σάν τὸ ὄριμο σῆκο, οἱ δὲ γρηῆς σάν τὸ ξερό, τὸ στεγνωμένο. Ἡ κάθε μιά μετὴ δικιά της νοστιμάδα...

Τὸ βράδυ πού πήγε σὸ σπίτι του, πήγε κατακομμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο πού ἔκανε, κνηγώντας κορίτσια, γυναίκες. Καὶ μπῆκε μὲς τὸ δωμάτιό του τρίζοντας τὰ δόντια του. Καὶ ὅταν θέλησε κἀνὶ νὰ πῆ στὸν ἑαυτό του, πήδησε σὲνα κἀθισμα ἑλαφρὸς, ὅπως τοῦ φάνηκε σάν ὄγκιστρο καὶ φώναξε μὲ πείσμα.

— Ἐ, ἔτσι θέλω, ἔτσι θέλω!... Ἐγείνα!... Τί θέλεις τώρα;

Μετὰ καιρὸ ὁ Φιλιάτης ὁ φίλος του, μέσα σὸ δῶμο, σὸ ἴδιο χᾶνι ποῦφταν τὸν ἀγριότραγο, διηγότανε σὲ ἄλλους φίλους τοῦ νιαλέα, ποῦ, ἀν ἔθυθε ἀπ' τὴ ξενιτιά, τὴν ἱστορία τοῦ Μαλέα καὶ ἔλεγε καὶ πὼς τελείωσε αὐτή.

Ἐνα πρωὶ σηκώθηκε πρὶν ἀκόμα βγῆ ὁ ἦλιος καὶ βγήκε ἔξω. Ἡ γρηῆ Τούλα πού τὸν εἶχε νιώσει, μὲ ζύπνητος καὶ ντόθηκα γρηῆγορα καὶ τὸν ἀκολούθησε.

Ὁ ἀέρας ἦταν ὑγρὸς πολὺ σὰ βρεμμένος καὶ οἱ λόφοι σκετασμένοι ἀπ' οὐλῆλη. Βίδιξε μὲ γρηῆγορο βῆμα γιὰ ἔξω γιὰ τὴν ἔσοχη. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἴσαμε τὸ βράδυ, καὶ ἦταν, ἔκει γόριξε μέσα σὰ δέντρα καὶ σὰ χαμόδεντρα. Καὶ τὰ ἡμερωτόνταν ἀν δέν τοῦ φώναζαν πολλοὶ ἐργάτες, δέν τοῦβαζαν τὲς φωνές, καὶ ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ φύγη.

Καὶ ὅταν ἔφθασε σὸ σπίτι, γιὰτι ελεος τὴ γρηῆ Τούλα νάκρυβεται πού τὸν εἶδε, στάθηκε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα της καὶ τὴς ελεος δυνατὰ.

— Κρύφτηκες, κρύφτηκες, καλὴ πού θὰ μοῦ πᾶς!

Εἶχε δει νάχει πάλι τὰ παπούσια του ἀδετα μὲ τὰ κορδόνια νὰ κωμόνται. Γιὰ μιά στιγμὴ παρατήρησε πὸς τὸ εἶδε καὶ αὐτὸς, γιὰτι ἔκανε μιά κίνηση νὰ τὰ δέση, ἀλλὰ πάλι τάφισε, τὸ λησιμόνησε.

Σέ λίγο τὸν εἶδα νὰ προσέχη σὸν ουρανό, πού ροδίζε καὶ μοῦρθε νὰ τὸν πλησιάσω καὶ νὰ τοῦ πὼ τίποτα. Ἄλλὰ νὰ πᾶω στήν ὦρα αὐτή, ἔνα πρόσωπο ἄλλο παρουσιάστηκε λίγα βῆματα μακρὰ του, νὰ βαδίξη γρηῆγορα.

Ἦταν ἕνα κορίτσι μὲ μαντίλι ἀσπρο σὸ κεφάλι, κοντὸ φουστάνι καὶ παπούσια δίχως κάλτσες.

Τὸν εἶδα τότε νὰ τὸν κυτᾶνε καλὰ, νὰ κἀμπουριάζε ἔπειτα καὶ νὰ ὀρᾶ κἀπάνω σὰ νύχια. Τὸ κορίτσι στράφηκε καὶ τὸν εἶδε καὶ βᾶξε μιά φωνὴ καὶ ἄρχισε νὰ τρέχει. Δέν πρόφτασε ὅμως νὰ κάνει πολὺ δρόμο καὶ αὐτὸς τὸ ἔστρεψε καὶ τὸ ἄρπαξε. Τὸ κορίτσι φώναξε. Αὐτὸς τὸ κλείνετο τὸ στόμα. Καὶ κρατώντας τὸ στήν ἀγκαλιά του, ἔτρεχε δυνατὸς σάν τοῦς πρῶτους ἀνθρώπους νὰ χουεὶ μέσα σὲ πυκνὰ χαμόδεντρα. Ἐγὼ ἔτρεχα πίσω καὶ φώναξα, ἀλλὰ πού ν' ἀκούσει. Ξαφνικά ὅμως μιά τουφεκία βρόντης σὸν ἀέρα. Ἄπ' τὰ χαμόδεντρα ἔχανε ἄκουσε τρεῖς κνηγῶ. Ἄμα τοῦς εἶδε ὁ Μαλέας στράφηκε καὶ θέλησε νὰ πᾶση σὸ δάσος, ἀλλ' εἶδε σὲ λίγο πὼς αὐτοὶ τὸν τὸν ἔφθαναν, ὅσο καὶ ἂν ἔτρεχε γρηῆγορα, καὶ δὲ θὰ περνοῦσε πολὺ καὶ θὰ τὸν ἔπιαναν.

Τὸν ἄκουσα τότε νὰ βγάει μιά φωνὴ ὀχι ἀνθρώπου, ἀλλὰ ζώου, ζώου ἀπελευσμένου, καὶ ἔπειτα νὰ πετᾷ τὸ κορίτσι κάτω, στή γῆ. Λευτερομένος ἀπὸ τὸ βάρος ἔβγαλε γρηῆγορα σάν τὸ κατόπι καὶ χᾶθηκε μὲς τὸ δάσος.

Κανείς δέν τὸν ματαεῖδε. Ὅλο τὸ δάσος ψάξαμε, ἀλλ' οὔτε ἴχους του δέν βρήκαμε. Μετὰ καιρὸ ὅμως κάποιος βοοκόξ μούλεγε πὼς εἶχε δῆ ψηλὰ στέγ ἀπ'αῆτες μερὶς τοῦ ἀπόκρημου βουνοῦ ἔσαν ἀνθρώποι μισόγυμνο νὰ τρέχῃ καὶ νὰ χᾶνεται ἔπειτα μέσα σὰ βράχια!

Τὸν ἄκουσα τότε νὰ βγάει μιά φωνὴ ὀχι ἀνθρώπου, ἀλλὰ ζώου, ζώου ἀπελευσμένου, καὶ ἔπειτα νὰ πετᾷ τὸ κορίτσι κάτω, στή γῆ. Λευτερομένος ἀπὸ τὸ βάρος ἔβγαλε γρηῆγορα σάν τὸ κατόπι καὶ χᾶθηκε μὲς τὸ δάσος.

Κανείς δέν τὸν ματαεῖδε. Ὅλο τὸ δάσος ψάξαμε, ἀλλ' οὔτε ἴχους του δέν βρήκαμε. Μετὰ καιρὸ ὅμως κάποιος βοοκόξ μούλεγε πὼς εἶχε δῆ ψηλὰ στέγ ἀπ'αῆτες μερὶς τοῦ ἀπόκρημου βουνοῦ ἔσαν ἀνθρώποι μισόγυμνο νὰ τρέχῃ καὶ νὰ χᾶνεται ἔπειτα μέσα σὰ βράχια!

Τὸν ἄκουσα τότε νὰ βγάει μιά φωνὴ ὀχι ἀνθρώπου, ἀλλὰ ζώου, ζώου ἀπελευσμένου, καὶ ἔπειτα νὰ πετᾷ τὸ κορίτσι κάτω, στή γῆ. Λευτερομένος ἀπὸ τὸ βάρος ἔβγαλε γρηῆγορα σάν τὸ κατόπι καὶ χᾶθηκε μὲς τὸ δάσος.

Κανείς δέν τὸν ματαεῖδε. Ὅλο τὸ δάσος ψάξαμε, ἀλλ' οὔτε ἴχους του δέν βρήκαμε. Μετὰ καιρὸ ὅμως κάποιος βοοκόξ μούλεγε πὼς εἶχε δῆ ψηλὰ στέγ ἀπ'αῆτες μερὶς τοῦ ἀπόκρημου βουνοῦ ἔσαν ἀνθρώποι μισόγυμνο νὰ τρέχῃ καὶ νὰ χᾶνεται ἔπειτα μέσα σὰ βράχια!

Τὸν ἄκουσα τότε νὰ βγάει μιά φωνὴ ὀχι ἀνθρώπου, ἀλλὰ ζώου, ζώου ἀπελευσμένου, καὶ ἔπειτα νὰ πετᾷ τὸ κορίτσι κάτω, στή γῆ. Λευτερομένος ἀπὸ τὸ βάρος ἔβγαλε γρηῆγορα σάν τὸ κατόπι καὶ χᾶθηκε μὲς τὸ δάσος.

Κανείς δέν τὸν ματαεῖδε. Ὅλο τὸ δάσος ψάξαμε, ἀλλ' οὔτε ἴχους του δέν βρήκαμε. Μετὰ καιρὸ ὅμως κάποιος βοοκόξ μούλεγε πὼς εἶχε δῆ ψηλὰ στέγ ἀπ'αῆτες μερὶς τοῦ ἀπόκρημου βουνοῦ ἔσαν ἀνθρώποι μισόγυμνο νὰ τρέχῃ καὶ νὰ χᾶνεται ἔπειτα μέσα σὰ βράχια!

Κανείς δέν τὸν ματαεῖδε. Ὅλο τὸ δάσος ψάξαμε, ἀλλ' οὔτε ἴχους του δέν βρήκαμε. Μετὰ καιρὸ ὅμως κάποιος βοοκόξ μούλεγε πὼς εἶχε δῆ ψηλὰ στέγ ἀπ'αῆτες μερὶς τοῦ ἀπόκρημου βουνοῦ ἔσαν ἀνθρώποι μισόγυμνο νὰ τρέχῃ καὶ νὰ χᾶνεται ἔπειτα μέσα σὰ βράχια!

Κανείς δέν τὸν ματαεῖδε. Ὅλο τὸ δάσος ψάξαμε, ἀλλ' οὔτε ἴχους του δέν βρήκαμε. Μετὰ καιρὸ ὅμως κάποιος βοοκόξ μούλεγε πὼς εἶχε δῆ ψηλὰ στέγ ἀπ'αῆτες μερὶς τοῦ ἀπόκρημου βουνοῦ ἔσαν ἀνθρώποι μισόγυμνο νὰ τρέχῃ καὶ νὰ χᾶνεται ἔπειτα μέσα σὰ βράχια!

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ι. Δελιακατερίνη

Σὲ βλέπω καὶ τὰ μάτια της σὲ σᾶνε ἀντιμέτωγὸ καὶ δὲν ἀποχωρῶ μὲ τὰ μάτια της σὲ σᾶνε ἀπομνησκό.

Μ' ἀφοῦ γαλλᾶρα θάλασσα τὰ μάτια της σὲ μούζωνε γιὰτι νὰ μὴ φοβῶμαι δὲ καὶ αὐτὰ νὰ μὲ τρομάξουν;

— Γιὰτι πολλοὶ σὸδῆσανε ἀπ' τὰ δικά μου κῆματα ἔνω ναεις δέν γλύτωσε ἀπ' τὰ δικά της θῆματα.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΥΜΝΩΔΙΑΙ

Ἐνας λυγρὸς ὄσαν τρεῖσιμα ἀηδονιοῦ, ἔξέφυγε ἀπὸ τὰ παλλόμενα στῆθη της καὶ τὸ κουκλιεῖστο κεφάλι τῆς ἔγειρε μὲ δδονηρὰν ἡδυπάθειαν εἰς τὸν λαζούτον ἀλάβαστρον τοῦ λαμποῦ της. Τὰ διάφανα ματόκλαδα ἔσκεπασαν διὰ μίαν στιγμὴν τὰ φωστέρια της μάτια, ἀνέβηκαν πάλιν ἀργά-ἀργά μὲ πόνον καὶ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κανθοῦ τὸν μαύρον ματιῶν της ἔξεχειλίσαν καὶ ἐκρημάσθησαν δύο μάργαρα δάκρυα, ἀτίμητες κρυστάλλινες σταγόνες ἀπυλιτικῆς δροσιάς.

Καὶ ἔκτεινος; ἀκαμπτος, πέτρινος ἔως αὐτὴν τὴν στιγμὴν μπροστὰ της, λυγρὴς τώρα, γονατίζει ἱκετικὰ ἔμπρὸς εἰς τὰ θεομὰ τῆς δάκρυα. Ὡ! τῆς ἀνδοκίης ἀδυναμίας! Ἐγρονάτις καὶ δέν ἐρώτητος κᾶν τί ἦσαν τὰ δάκρυα ἔκεινα! Ἦτο μιά ἀνομιολόγητος ἀναγνώρισις εἰλικρινούς μετανοίας διὰ τὸ κακὸν ποῦ τοῦ ἔκαμε, ἡ ἴτη τὸ ἐκχειλίμα τοῦ πειρασμοῦ της, τὸ ὄρατον ἐξάνθημα τῆς γυναικείας ὑποκεισιᾶς; Ἄδιαφορο. Ἄρκει ὅτι ἦσαν δάκρυα, ὄρατα γυναικεία δάκρυα, τὸ ἀκαταμάχητον τῆς γρηῆσις της ὄρατον.

Ὁ Γυναίκα, Γυναίκα! Ἐλαί ἀκαταγώνιστος. Ἐλαί τὸ ὄρατον κακὸν ποῦ ἀποτελεῖ τὸν ὀμφαλὸν τῆς ζωτικῆς δραστηκότητος.

Τι εἶσαι γιὰ μὲ; Τι εἶσαι; τίποτε καὶ ὁ Κόσμος ὄλος. Τι ἂν οἱ Θεοὶ μεθῶν μὲ τὸ νέκτω, ὅταν οἱ θνητοὶ ροροῦν, ἔν ἀρρητῆ ἡδονιᾶ, τὴν γλυκάδα τὸν θεομῶν Σου δακρυῶν;

Ὁ Γυναίκα, Γυναίκα, ἀναπόδραστος ἀνάγκη πού ἀναρμονίζεις εἰς ἕνα ὄρατον κῆμα τὴν πονηριαν καὶ τὴν τρυφερότητα, τὴν ἀστειριαν καὶ τὴν σαγήνην! Ἐλαί ὀπτερογος. Ἐλαί τὸ ἐπίγειον Χερουβείμ, παρ' ὄλους τοῦς λάγγους διονυσιασμοῦ Σου.

Ὁ! χαριτωμένον κοίκιμα τὸν γλυκερῶν φρικιάσων τῆς Ζωῆς, Σὲ μισὸ καὶ Σ' ἀγαπᾶ. Θεσσαλονίκη Μάιος 1920 Α. Φ. Π.

Πόσες φορὲς ὄνειρατα πλάνη καὶ ἑλπίδες μου νύετρες. Πόσες φορὲς σὲ ἔχτισα καλᾶτα διαμαντῖνια μὲ τὴ φαντασία μου. Πόσες φορὲς ἔστρωσα τὸ αἰθέρο διάβα μὲ γαλακτιὰ καὶ ῥόδα. Μὰ ἡ μοῖρα ἡ σκληρὴ πού γυρομίζει καὶ παρασύρει σὲ δρόμο της κἀθε τί γκῆρισε τὰ τοῦλινα δίχτυα τῆς ἑλπίδας καὶ τ' ὄνειρον, μᾶλλον τὰ ῥόδα καὶ τὰ γαλακτιὰ μ' ἔστησε ἔκει τὸν μελαγχολικὸ πῆγο τοῦ περποροῦ σὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τῆς ζωῆς...

Ὁ! Ἐλάτε, πάρτε με, μαζὶ σας, καλὸ μου συντρόφοι, τώρα πού φεύγετε θέλω καὶ ἔγω νὰ πάω καὶ σὸ ἀπειρο πὸν κατοικοῦνε καὶ ἄλλες νύχτες σάν καὶ μένα.

Ἐλάτε γιὰτι φοβᾶμαι μὴν ξεπνήσω καὶ ἀντικόσω πάλι, ὀμι! τὴν ἀσφαλῖνα ματιὰ τῆς ζωῆς. Ἐλάτε Ὀνειρο καὶ Ἐλπίδα σφιχαγκαλισμένα πάρτε με πάνω σὰ στερό σας καὶ φέρτε με καὶ ψηλὰ μπροστὰ σὸν αἰθέρο θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Renée Dimi

ΕΛΑΤΕ...

Πόσες φορὲς ὄνειρατα πλάνη καὶ ἑλπίδες μου νύετρες. Πόσες φορὲς σὲ ἔχτισα καλᾶτα διαμαντῖνια μὲ τὴ φαντασία μου. Πόσες φορὲς ἔστρωσα τὸ αἰθέρο διάβα μὲ γαλακτιὰ καὶ ῥόδα. Μὰ ἡ μοῖρα ἡ σκληρὴ πού γυρομίζει καὶ παρασύρει σὲ δρόμο της κἀθε τί γκῆρισε τὰ τοῦλινα δίχτυα τῆς ἑλπίδας καὶ τ' ὄνειρον, μᾶλλον τὰ ῥόδα καὶ τὰ γαλακτιὰ μ' ἔστησε ἔκει τὸν μελαγχολικὸ πῆγο τοῦ περποροῦ σὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τῆς ζωῆς...

Ὁ! Ἐλάτε, πάρτε με, μαζὶ σας, καλὸ μου συντρόφοι, τώρα πού φεύγετε θέλω καὶ ἔγω νὰ πάω καὶ σὸ ἀπειρο πὸν κατοικοῦνε καὶ ἄλλες νύχτες σάν καὶ μένα.

Ἐλάτε γιὰτι φοβᾶμαι μὴν ξεπνήσω καὶ ἀντικόσω πάλι, ὀμι! τὴν ἀσφαλῖνα ματιὰ τῆς ζωῆς. Ἐλάτε Ὀνειρο καὶ Ἐλπίδα σφιχαγκαλισμένα πάρτε με πάνω σὰ στερό σας καὶ φέρτε με καὶ ψηλὰ μπροστὰ σὸν αἰθέρο θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Renée Dimi

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΣ

Περὶ τὰ χρόνια βιαστικὰ καὶ μὲς τὸ πέραμα τους ἀφίνουν πῶς καταχνιῆς συντριμμια ὀλιγόρα τους.

Καὶ μ' ἀπονία μᾶς διόχνουνε τὴν κἀθε μας γαλήνη καὶ μᾶς βυθίζουν τὴν καρδιά σὸν πόνον, στήν δόλην!

4 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 4

Ἦτο ὁ ἔρωτες ἔκεινο τὸ ὄποιον ἔχανε τὴν καρδιαν της νὰ πάλη τῶσον βιαίως; Δέν ἦτο ἀκόμη ἔγελος βεβαία περὶ αὐτοῦ.

Ἐξαιρετικὴν τῆς εἶχεν ἐμποῖηση ἐντύπωση ἡ ἔκφρασις τὸν βλεμμάτων του. Τὶ ἔξῆτει παρ' αὐτῆς; Τὴν ἡμᾶτ μῆπως; Ἴδου τί περισοτέρον δέν ἦνᾶτο νὰ γνωρίζη.

Καὶ ἡ εὐγενής καὶ εὐαίσθητος κορη ὑπέφρε ὅσον καὶ ὁ Μιμήκος.

Τὸν ἴδιον πόνον ἔπονον ἀμφοτέροι, ἀλλ' ἔκατος χωριστὰ ἔαν ἦδύνατο νὰ κλαῖσουν μαζὶ αἱ καρδιὰ τῶν θ' ἀνεκοιφίζοντο.

Ἐκείνην τὴν ἔσπεραν ἡ Μαίρη ἐκλείσθη ἀπὸ ἔνοησις εἰς τὸν ἰδιαιτέρον ἐν τοῖς ἀνακτοῖσις κοιτῶνα της. Ἐπεθύμει γὰ μείνη μόνη. Ἄλλ' ὀδδεις εἰνε μόνος ὅταν ἔχη σύντροφον τὸν πόνον καὶ τὰς δυνάμεις του σκέψεις.

Καὶ ἡ Μαίρη ἔβριμᾶτιεν ἀνήσυχος, διότι ἀπάσιαι καὶ θλιβερά προαισθήματα τῆς ἔσφιγγον τὴν ψυχήν.

Εἰς τὸ λιγὸς ἀλλὰ μὲ καλασθησιαν ἐπιπλομένον δωμάτιον της δέν ὑπῆρχον παρὰ μιά μακρότερος κλίνη, δύο πολυθρόνα, μία ἱματιοθήκη, μικρὰ τραπέζια, ἔφ' ἧς ἀνθόδοχοῖστο μὲ ὀλίγα ἄσπρα τριαντάφυλλα, στρογγυλὸς καθρέπτης ἐντὸς λευκοῦ πλαισίου καὶ μικρὰ δριμῖν βιβλιοθήκη μὲ χρυσοῦστας τὸ-μυς γεραμνικούς. Αὐτὸς ἦτο ὄλος ὁ διάκοσμος τοῦ θαλάμου τῆς νεαρῆς γεραμνίδος. Παραπλεύρως τοῦ καθρέπτου, ἦτο ὄνηρη-μένη ἐντὸς πολυτέλους πλαισίου φωτογραφία ὄλων τῶν μελῶν τῆς οικογενείας της καὶ ὀλίγον ἄριστέρα ἀκριβῶς εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς κλίνης ἡ εἰκὼν τῆς Παρθένου, ἧς τὸ γλυκὸ πρόσωπον ἐφωτίζετο ὑπὸ τοῦ μελιχρῶου φωτός μᾶς κηανοχρόμου κανθῆλας. Πρὸς τὴν παρήγορον αὐτὴν μορφὴν τῆς Θεομήτορος προσήλθε τὸ βλεμματὰ τῆς Μαίρης ἀνακοῦριαν τὸ πόνου τῆς ἱκετεύουσα.

Παρθένου μου, ἐπιθύμεις μὲ τρέμοντα χεῖλι εἰς τὴν κἀπος τραχυφύλλον μηχανικὴν της γλώσσαν, Παρθένου μου, ἀγαπᾶ; Ναι, ἀγαπᾶ, ἐπρόσθεσε μετ' ὀλίγον, μού τὸ λέγει ἡ πονούσα καρδιά μου.

Καὶ ἐνόηουσα τὰς χειρὰς της εἰς σύμπλεγμα ἱκεσιᾶς ἀνελελίμβανε. — Ἄλλ' ὄποιος ἀγαπᾶ ποιεὶ ὄλους πόνους ἔγω; Μήτερος τοῦ Θεοῦ μᾶς, διαπὲ δέν ἀνακοῦριεις τοῦς ἀγαπῶντας, σὺ ἡ ὀποία ὑπῆρξες ἡ ἐσάρκασις τῆς ἀγάπης, Πολυτεῖσπλαγγη;

Καὶ δέν ἔβλεπε πλέον. Τὰ δάκρυα τὴν εἶχον ἀποτυφλώσει.

Καὶ ὄμως λέγοντι ὅτι ὁ ἔρωτες εἶνε εὐτυχία! Τι ἀστείον! Εὐτυχία εἶνε μόνον ἡ ἀναίσθησις, ἀφέλλισ.

Ἀποκαρμωμένη δὲ καθὼς ἦτο, ἔξηπλώθη εἰς τὴν κλίνην της. Μετ' οἱ πολὺ, ὅτε ὁ ὕπνος εἶχε σφραγίσῃ τὰ βλεφάρῶα της, ἔνα γλυκὸ μελῖδιμα ἐπέχουσε τὰ χεῖλι της.

Ἄνειγνέτο ἔκεινον.

Πρῶτον διάβημα.

Εἰς τὴν πρὸ τῶν παλαιῶν Ἀνακτόρων πλατείαν ὅταν ἔξη ἀκόμη ὁ ἀέμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος κατ' ἡμέραν τὴν 10ην προκίνην οἱ εὐδαλεῖς τῆς ἀνακοιμῆς φρουρᾶς ἔβριων παρῆδιδον τὴν σφαιρικὴν εἰς τοῦς ἀντικαταστάτας τῶν σκοποῦ ἐνῶ αἱ ἀσπίτες ἔχαρῆτιον τὴν κολπομένην κηανόλενον, ἦν ἐκῶσιμον ὁ ἄγιος Γεώργιος καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Στέμμα. Κατὰ Κυριακὴν ὁ χαριστιμὸς ὀδοῦς τῆς σημαίας προσελάμβανε ἐπισημοτέρον χαρακτικῆρα. Μετέχει καὶ ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς, ἧτις ἀκολούθως ἐπαίνειες μέρη μισημβρίας διάφορα μουσικὰ τεμάχια. Καὶ τότε ἡ πλατεία τὸν Ἀνακτόρον μετεβάλλετο εἰς κομπορηθῆς κέντρον, τὸ ὄποιον προσεῖλκον ὄλος τὰς καλὰς Ἀθῆνας διὰ τὸν προκίνον τὸν περιπάτων.

Τὴν Κυριακὴν ἐκείνην—τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν πρῶτην τυχαίαν συνάντησιν τοῦ Μιμήκου μὲ τὴν Μαίρη—ὁ φίλος μας Κλέαρχος ἔχανε βόλτες εἰς τὴν πλατείαν, ἀναμεινον τὴν συγκέντρωσιν καὶ τὸν ἄλλον μελῶν τῆ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδίκω μ' π'λί μ' Έχ'ς ιδή, ούρη χα...

μίνια τ'ς καμπούρας μ', μίνια τ'ς μουτσούνας μ', τρεῖς έντικα, τρεῖς δώδικα, τρεῖς δεκα...

— Τί νά πάρου ού κοῦμένους π' δέ μ' ἀρ' κίς τίπουτα; λίεσι ού καφαρός ού Χατζαί...

— Τί νά σ' κάρου; τ' λίεσι ίκειός. Ἡ ἀρ...

— Δέν ἀφήν'ς τ'ν ἀρθιμητική κατά μέρους νά μ' δώκ'ς κί μένα κανιά λίρα;

— Δέν ἀδειάζου τώρα, πάου νά βάλου τά σκ'λιά σ'τ'ν ἀγγάρεια.

— Ἔσα γιά, τάλι κουάλι, του πάσι κί ού συντουπίτης μ' ού κυρ-γιάννου ού Τσιριμώ...

— Δέν ἔφτανι αὐτίνου κί φέτους ἔρχιτι κί σ' λίεσι οὐδ'ν ἀπ' τ'ν αὐθ'ν' νάχ'νι του δικαί...

— Δέν ἀδειάζου τώρα, πάου νά βάλου τά σκ'λιά σ'τ'ν ἀγγάρεια.

— Ἔσα γιά, τάλι κουάλι, του πάσι κί ού συντουπίτης μ' ού κυρ-γιάννου ού Τσιριμώ...

— Γιάτί κερά μ' καλό ρώτ'μα νάχ'μι;

— Γιάτί τό νέο διάταγμα περιλαμβάνει περι νέα αὐθ'σις.

— Μι ρώτ'σι ίμένα ίκειός π' τώφκιανι ἄν βασιτά η τέσπη μ';

— Τελους γιά νά μή γκρινιάζ' τ'ς ἔδουκα κί ἄλλου ἕνα τάλλαρου νά παη στά κουμάτια.

— Ἰψές ὁμοος μ'ορχιτι πάλε πίσου καμαρώ...

— Ἐξορετε, τόν ἄλλο μήνα νά μ'ς ἀδειάζετε τό δεμάτιο κύριε Μήτρο.

— Κερί κί λ'βάν'! Στόν ὕπνου σ' τώ λιεπισ;

— Ὅχι ἄλλά τό νέο διάταγμα...

— Αἶ, π' νά τώπ' οὐ διάουλου; μέσα τ' γιά νέου διατάγμα, σί τρανοῦς μπιλλιιάδης θά...

— Τελους γιά νά μή γκρινιάζ' τ'ς ἔδουκα κί ἄλλου ἕνα τάλλαρου νά παη στά κουμάτια.

— Ἰψές ὁμοος μ'ορχιτι πάλε πίσου καμαρώ...

— Ἐξορετε, τόν ἄλλο μήνα νά μ'ς ἀδειάζετε τό δεμάτιο κύριε Μήτρο.

— Κερί κί λ'βάν'! Στόν ὕπνου σ' τώ λιεπισ;

— Ὅχι ἄλλά τό νέο διάταγμα...

— Αἶ, π' νά τώπ' οὐ διάουλου; μέσα τ' γιά νέου διατάγμα, σί τρανοῦς μπιλλιιάδης θά...

— Τελους γιά νά μή γκρινιάζ' τ'ς ἔδουκα κί ἄλλου ἕνα τάλλαρου νά παη στά κουμάτια.

— Ἰψές ὁμοος μ'ορχιτι πάλε πίσου καμαρώ...

— Ἐξορετε, τόν ἄλλο μήνα νά μ'ς ἀδειάζετε τό δεμάτιο κύριε Μήτρο.

— Κερί κί λ'βάν'! Στόν ὕπνου σ' τώ λιεπισ;

— Ὅχι ἄλλά τό νέο διάταγμα...

— Αἶ, π' νά τώπ' οὐ διάουλου; μέσα τ' γιά νέου διατάγμα, σί τρανοῦς μπιλλιιάδης θά...

— Τελους γιά νά μή γκρινιάζ' τ'ς ἔδουκα κί ἄλλου ἕνα τάλλαρου νά παη στά κουμάτια.

— Ἰψές ὁμοος μ'ορχιτι πάλε πίσου καμαρώ...

— Ἐξορετε, τόν ἄλλο μήνα νά μ'ς ἀδειάζετε τό δεμάτιο κύριε Μήτρο.

— Κερί κί λ'βάν'! Στόν ὕπνου σ' τώ λιεπισ;

— Ὅχι ἄλλά τό νέο διάταγμα...

Τοῦ Βλάμη τὰ καρῶματα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΗΘΩΝ

Κάτι σκνίλες μ'ήκανε σ' αὐτιά μου, ρε Μανιώ κεφτεδοπνίτσα, γιατί χτέ ἄφ' ἑσπέρας...

Ὁ Βλάμη

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΣΑΜΠΑ

Ἀρκετά σπυγνητική ἠλπήξεν ἡ προχθεσινή μεταφορά τῶν τραυματισμένων παλληκαριῶν...

Μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν διεκριθῆσαν αἱ εὐ ἡμέραι καὶ χαριτόβουτοι Δίδες Ἀναστ. Τριανταφυλλίδου, Ζωῆ Μπαλατζή, Κατίνα Σκορδά, Ἀναστ. Θεολογίτου, Εἰρήνη Σαμο...

Εἰς τὲς τόσον εὐγενικὲς καὶ πονετικὲς ἀδελφοῦλες μ'ς ἐκφράζομεν ἄπειρα καὶ θερμὰ συγχαρητήρια.

Στ. Φραγκ. Τ. Τ. 922-2762)

ΤΗ ΔΕΘΩΝΗΜΑΤΑ

Α. Παπαρηγόπουλον. Εὐχαριστοῦμεν. — Ἀγγέλον τῆς ἀγάπης. Μ'ς συγχωρῆτε διὰ τὸ λάθος εἰδοποι...

Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ τῶν κ. κ. Κ. Κουτραφούρη, Μ. Κυριακοπούλου, Μ. Μεγάρη, Κ. Μακρῆ, Κ. Βαρίση, Σ. Κασσωτάκη, Εὐδοξ. Μακασαρίδου, Ι. Βασσραβέλλη, Ι. Γιαγιάννη, Χρ. Γιωργιάκη.

ΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

[ἦγουν διλλαι ἐπίκαρροι]

Τὰ ἡμάτατε ἀναγνώσθαι προσφιλήν διηρωτώματι ἔμιν...

ἦρξατο σακχαρώνων καὶ ἐνδιατρίπτων τὰ μάλα ἐπὶ τὸ ἐαπτήε γλαυφονοῦν κοριῶν.

Ὁ Ἀγκαθ'ἀγγελος

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Στόν νέο Νόμο

Ἄν εἶν' βαρὺς ὁ νόμος διὰ τὸ διαζύγιον, ὁ φόρος τῶν ἀγίμων...

Στόν Κεράλ!

Κόποιτε ὁ φίλες σου Σεφκὲτ ἦρθε στοῦ Ζιχαράτzu. Μήπως καὶ σὺ ἐξήλεψες...

Ἀθῆναι

Γιάννης Σταύρου

PANTEBOY

Τῆς ἀγάπης ἡ ὥρα ἡ μοροφόρα σιμώνει κ' ἡ καρδιά μου μὲ πόθο, καταπῆ, σὲ προσμένει...

Θ' ἀφογκάζονται μέσα τὰ πουλάκια σὰν θάρρης στεγαμῶνος ἀπ' τ' ἀπόκοι... σὰν θὰ εβῆσθαι μιά πίκρα...

Τῆ θερμῆ τῆς ἀγάπης τὴν ἀνάσα σὰν γιόδου καὶ γλυκὰ σὰν φροσῆση μορομένη μίαν αἴσα...

Ἀγγελος Δ. Καφέτας

ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠΙ

Στὸ ρόδινο λαμό σου ἕνα κουνουπι ἐπῆγε λίγο αἶμα γιά νά πάρη, καὶ μὲθυσον σὰν φάπ.ε ἀπὸ κουνουπι...

Μὰ τὴν σιγῆν πού ἀπλοῶσε τὸ χέρι νά διώξῃς τὸ κουνουπι, νά σ' ἀφήσῃ, σκοτώθηκες αὐτὸ χωρὶς μαχαίρι...

Κί' ἐβῆθ'!... μὰ τὸ φλημά του δειγνεὶ πὼς εἶσαι γλυκομάτη καὶ μένον. σὴ σάφια σου ἀπ' τὸ φλημά τὰ ἔγρη...

Ἀθῆναι, 1920.

Φώτης Ἀστέρης

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΝ ΔΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ